

Arrest

nr. 273 105 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 augustus 2021 België binnen en verzoekt op 16 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 27 januari 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 31 januari 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Georgië en van Georgische afkomst. U bent geboren op 25 januari 1978 in Gori waar u woonde tot uw vertrek uit Georgië. U heeft een vrouw en twee kinderen die in Georgië verblijven. U werkte in de landbouw en als imker en bezat zelf ook landbouwgronden. In 2008 was u eenmalig toezichthouder bij de verkiezingen in Georgië voor de Nationale Beweging. U heeft rugproblemen. U heeft een hernia en problemen met een rugwervel. U was van plan een stuk van uw gronden te verkopen zodat u geld zou hebben voor een rugoperatie.

In april 2021 werd u opgeroepen door de politie van Gori. U bent daar niet op ingegaan. In mei 2021 werd u opgehaald door politieagenten en naar het politiebureau in Gori gebracht. Er werd u gezegd dat u een onwenselijke persoon was omdat u een aanhanger was van de Nationale Beweging. U moest van de politie compromitterende elementen en informatie over bepaalde personen verzamelen. Indien u daar niet zou op ingaan zou u uw inkomstenbron, uw landbouwgronden, moeten wegschenken en uit Georgië vertrekken. Na dit gesprek liet men u gaan. Een maand later, in juni 2021, liet u uw gronden zien aan vier mensen die geïnteresseerd leken om uw gronden te kopen. U werd door die mannen echter ontvoerd en naar een verlaten gebouw gebracht voor twee dagen en nachten. U vermoedt dat die mannen mensen zijn van de huidige regering. U moest van die mannen uw grond wegschenken aan de Staat en het land verlaten. U kreeg twee weken de tijd om alles te regelen en weg te schenken en werd terug naar huis gebracht. Na twee weken werd u opnieuw gecontacteerd door die mannen en werd iemand met u meegestuurd om te controleren of u uw gronden ook effectief had weggeschonken. U heeft gedaan wat die mannen u vroegen en uw gronden weggeschonken. Nadien werd u opnieuw door die mannen opgebeld en werd u bevolen het land te verlaten, ten laatste in augustus. Indien u dat niet zou doen zou u in de gevangenis belanden. In augustus 2021 bent u uit dan Georgië vertrokken. Met de financiële hulp van een vroegere klasgenoot bent u naar België gekomen waar u toekwam op 14 augustus 2021. U hoopt in België de nodige behandeling te krijgen voor uw problemen met uw rug.

Op 16 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest de mensen die voor de huidige regering werken. Ze willen uw leven vernietigen omdat u een aanhanger bent van de oppositie, met name van de Nationale Beweging. De mensen die werken voor de huidige regering zullen u vermoorden of voor lange tijd in de gevangenis steken.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen. Uw asielrelaas is immers niet geloofwaardig.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over wie u heeft ontvoerd en wanneer u werd ontvoerd. Voor het CGVS verklaarde u dat u ontvoerd werd door 4 mannen die u nog nooit had gezien. U gaf aan te vermoeden dat het mensen zijn van de huidige regering, politie of Staatsveiligheid (CGVS, P., 10.01.2022, p. 14-15). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen had u verklaard dat u werd meegenomen door een dorpsgenoot (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Voor het CGVS verklaarde u eveneens

dat u werd ontvoerd in juni 2021 (CGVS, P., 10.01.2022, p.13) terwijl u voor de DVZ had aangegeven dat u werd meegenomen naar een verlaten gebouw op 11 juli 2021 (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Dat u over deze twee kernaspecten van uw asielrelaas dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt maakt uw asielrelaas totaal ongeloofwaardig. Bovendien was u ook inconsistent in uw verklaringen over wat u moest doen van uw ontvoerders. Voor het CGVS beweerde u dat u uw gronden moest schenken aan de Staat (CGVS, P., 10.01.2022, p. 14) terwijl u voor de DVZ beweerde u dat u uw grond op 'hun' naam moest registreren (CGVS-vragenlijst, vraag 5), een specifieke naam of namen dus. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden kan u hiervoor geen verklaring geven. U geeft aan dat u niet weet wat de tolk vertaald heeft. Fouten in de vertaling kunnen echter niet weerhouden worden als een verschoonbare reden voor de tegenstrijdigheden. Immers, het verslag van het interview bij DVZ werd u wel degelijk voorgelezen zoals u zelf ook toegaf (CGVS, P., 10.01.2022, p. 2) en u had aldus de mogelijkheid correcties aan te brengen in uw verklaringen, wat u niet heeft gedaan. Bovenstaande vaststellingen ondergraven uw geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.

Ten tweede legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw profiel als aanhanger van de Nationale Beweging, de reden van uw vertrek uit Georgië. Voor het CGVS verklaarde u duidelijk dat u een aanhanger bent van de Nationale Beweging en in 2008 voor die partij toezichthouder was bij de verkiezingen in Georgië en ook voor die partij stemde (CGVS, P., 10.01.2022, p. 4-5). Voor het DVZ had u echter aangegeven dat u 'beschuldigd werd te stemmen op de oppositiepartij, wat u niet gedaan heeft' (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Dat u dergelijke afwijkende verklaringen aflegt over uw beweerde reden voor vervolging en uw vertrek uit Georgië haalt uw asielrelaas nog verder onderuit.

Ten derde vermeldde u voor de DVZ helemaal niet dat u werd opgeroepen door de politie in april 2021 en door hen werd opgehaald in mei 2021 en door hen werd bedreigd. Meer nog, u vermeldde helemaal niet dat de politie verantwoordelijk of medeverantwoordelijk zou zijn voor uw problemen. Dat u dergelijke kernaspecten van uw verhaal niet heeft vermeld bij de DVZ is toch wel heel frappant. Hiermee geconfronteerd beweerde u vreemd genoeg dat u voor de DVZ uw verhaal op dezelfde manier heeft verteld als bij het CGVS (CGVS, P., 10.01.2022, p. 12), wat duidelijk vast te stellen niet het geval is. U kan aldus uw tegenstrijdige verklaringen opnieuw niet verklaren of duiden wat uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang brengt.

Ten vierde dient het CGVS nog op te merken, met betrekking tot de problemen met uw rug en de behandeling die u in België daarvoor wil verkrijgen, dat uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Er dient te worden geconcludeerd dat uw medische motieven geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”* en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast werpt verzoeker nog een manifeste appreciatiefout op, alsook de miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben en geeft aan geen bescherming te kunnen krijgen bij zijn nationale overheden. Zo de Raad verzoeker zou volgen met betrekking tot zijn relaas, vraagt verzoeker dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegensprekt.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt dat aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Hij betoogt een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en geeft aan dat zijn verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw, overeenkomend met de beschikbare informatie, spontaan, duidend op een persoonlijke ervaring en dat ze bevestigen dat hij een *“gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Afghanistan”* (lees: Georgië).

Verzoeker betoogt vervolgens:

“Overwegende dat de verzoekende partij erop wenst te wijzen dat art.57/6/1 par 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat de CGVS een beslissing neemt binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het VIB dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Dat vastgesteld wordt dat deze termijn niet gerespecteerd werd, nu het VIB ingediend werd op 16 augustus 2021 en de beslissing slechts genomen werd op 27/1/2022.

Dat indien toepassing gemaakt wordt van de versnelde procedure, de wettelijke termijnen gerespecteerd dienen te worden.

Dat de CGVS nergens melding maakt van enig motief waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden en waarom desondanks alsnog toepassing gemaakt werd van de versnelde procedure.

Dat verzoeker meent dat door alsnog toepassing te maken van de versnelde procedure terwijl de wettelijke termijnen overschreden werden, de CGVS impliciet toegeeft dat hij een langere termijn nodig heeft om tot een beslissing te komen.

Dat verzoeker meent dat zelfs indien bij de overschrijding van de termijnen wettelijk geen sanctie voorzien is, deze overschrijding een miskennis van de rechten van verdediging uitmaakt en derhalve eveneens een schending van art. 6 en 13 EVRM, hogere rechtsnormen, nu verzoeker op dat ogenblik en onterecht geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen.

Dat aldus niet met gelijke wapens gestreden wordt.

Dat er dan ook aanleiding is in casu voor wat betreft de beroepstermijn de normale termijn van 30 dagen toe te passen.”

Verder wenst verzoeker aan te stippen dat hij ernstige rugklachten en pijnen heeft, dat deze zijn algemeen welzijn en zijn psychologische toestand beïnvloeden en dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) daar onterecht geen rekening mee hield. Verzoeker stipt aan dat hij dit nochtans duidelijk uiteenzette bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat daarmee bij het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de minste rekening werd gehouden en dat hem bijvoorbeeld niet de gelegenheid werd gegeven om op te staan tijdens dit verhoor.

Vervolgens is verzoeker van mening dat hem onterecht een strengere bewijslast opgelegd wordt en dat hij anderzijds meent dat hij zijn problemen wel degelijk en coherent uiteenzette in een geloofwaardig relaas. Hij haalt daarbij opnieuw aan dat bij de beoordeling van de coherentie ervan met zijn medische situatie rekening had moeten worden gehouden.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties, wenst verzoeker vooreerst op te merken dat hem ten onrechte tegenstrijdige verklaringen worden verweten met betrekking tot de ontvoering en afpersing waarvan hij het slachtoffer was. Verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder kort werd ondervraagd en specifiek opmerkte dat hij, onder verwijzing naar pagina 6 van het gehoorverslag, de exacte data niet kon zeggen, doch dat hij het bij benadering zou proberen. Het gaat volgens verzoeker dan ook niet op om hem een tegenstrijdigheid tussen juni/juli te verwijten, nog daargelaten dat het ook gewoon een materiële vergissing/misslag kan zijn. Verder stelt verzoeker, onder verwijzing naar pagina 5 bij het gehoorslag, dat hij bij het commissariaat-generaal uitlegde dat hij politieke tegenstanders vreesde maar dat hij op geen enkel moment gezegd heeft dat hij wist wie hem ontvoerd had. Hij weet enkel dat het om mensen van zijn dorp gaat, ofwel dorpsgenoten en dat het gebruik van de meervoudsvorm "hun" bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook duidelijk aantoonde dat het over meer dan één persoon gaat. Hij benadrukt dat hij steeds duidelijk verondersteld heeft dat het om dorpsgenoten gaat, die aan de macht zijn; veronderstelling die logisch is, rekening houdend met het verloop van de incidenten, zoals blijkt uit de pagina's 13 en 15 van het gehoorverslag.

In verband met de tegenstrijdige verklaringen over zijn profiel als aanhanger van de Nationale Beweging, werpt verzoeker op dat het commissariaat-generaal opnieuw verschillende elementen door elkaar haalt. Volgens verzoeker verklaarde hij wel degelijk eenduidig dat hij aanhanger, sympathisant was van de Nationale Beweging en dat hij gebruikelijk voor die partij stemde. Hij verwijst naar de pagina's 4 en 11 van zijn gehoorverslag en duidt dat hij enkel bij de verkiezingen, waarop hij toezichthouder was, niet op de partij stemde, net omdat hij toezichthouder was bij die verkiezingen. Ook verliest het commissariaat-generaal uit het oog dat de Nationale Beweging niet steeds een oppositiepartij is geweest en dat met name in 2008 de partij met Micheil Saakashvili de president leverde en slechts in 2012 de parlementsverkiezingen verloor (stuk 3 bij het verzoekschrift).

Wat betreft het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie (mede)verantwoordelijk zou zijn voor zijn problemen, haalt verzoeker aan dat hij volkomen te goeder trouw veronderstelde dat hij wel degelijk melding gemaakt had van zijn problemen met de politie. Hij vestigt er de aandacht op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee keer toe gezegd heeft dat hij het risico liep gearresteerd te worden en dat, gezien arrestaties gebruikelijk door de politie uitgevoerd worden, hij dan ook wel degelijk melding maakte van problemen met de politie. De omissie van verdere details kan hem niet tegengeworpen worden, nu bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn.

In verband met zijn medische problemen wil verzoeker tot slot nog opmerken dat het feit dat hij enerzijds financiële steun zocht bij de Nationale Beweging om de kosten (mee) te dragen, die hem toegezegd werd mits hij de partij zou steunen bij de volgende verkiezingen, terwijl hij vervolgens onder druk werd gezet om zijn gronden en bijenkasten over te dragen, aantonen dat zijn medische problemen wel degelijk een rol gespeeld hebben.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer opnieuw in de problemen te zullen komen, geeft daarbij aan dat hij geen beroep kan doen op de autoriteiten en dat hij dan ook wel degelijk aanspraak maakt op internationale bescherming.

Verzoeker concludeert:

"We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is, wat niet onderzocht werd door het CGVS."

2.1.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend bijkomend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- https://denl.abcdef.wiki/wiki/Micheil_Saakaschwili (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.3. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet hij enkel uitspraak over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.4. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij, omdat de termijn van vijftien dagen, zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, geen versnelde procedure heeft gevoerd en ten onrechte besloot tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus geen versnelde procedure meer worden gevoerd en mag de verwerende partij evenmin nog beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoeker leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat hij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

Evenmin kan gelet op het voorgaande worden aangenomen dat de verwerende partij expliciet had dienen te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden gerespecteerd en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure. In zoverre verzoeker verder aanvoert dat zijn rechten van verdediging zouden zijn miskend, louter doordat de verwerende partij de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet concreet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Verzoeker toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker toont te dezen ook anderszins niet aan dat of op welke wijze zijn rechten van verdediging en de artikelen 6 en 13 van het EVRM geschonden zouden zijn. In dit kader kan worden opgemerkt dat, zoals ook verzoeker terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door de verwerende partij, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad, in het geval van een negatieve beslissing, niet wordt verkort omdat het commissariaat-generaal een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoeker *in casu*, zoals hij ook zelf aangeeft, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 januari 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde*

procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)"

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*"

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: "*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*"

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de update van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt, zoals hierna zal blijken. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.8. Volgens zijn verklaringen vreest verzoeker de mensen die voor de huidige Georgische regering werken en die hem willen vermoorden of voor lange tijd in de gevangenis steken, omdat hij een aanhanger is van de oppositie, met name van de politieke partij Nationale Beweging.

De Raad stelt vast dat *in casu* in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Zo legde verzoeker (i) tegenstrijdige verklaringen af over wie hem heeft ontvoerd en over wanneer hij werd ontvoerd en was hij inconsistent in zijn verklaringen over wat hij moest doen van zijn ontvoerders. Verzoeker legde (ii) ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn profiel als aanhanger van de Nationale Beweging, de beweerdde reden voor vervolging en van zijn vertrek uit Georgië. Voorts (iii) vermeldde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet dat de Georgische politie verantwoordelijk of medeverantwoordelijk zou zijn voor zijn problemen, zijnde een kernaspect bij van zijn verhaal. Tot slot (iv) wordt opgemerkt, met betrekking tot verzoekers problemen met zijn rug en de behandeling die hij hiervoor in België wil verkrijgen, dat medische motieven geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de criteria, vermeld in de definitie van subsidiaire

bescherming, en dat verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen afdoende argumenten bijbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.9. Waar verzoeker in verband met de motivering in de bestreden beslissing, dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, erop wijst dat hij ernstige rugklachten heeft en pijnen, zoals aangegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat deze zijn algemeen welzijn en psychologische toestand beïnvloeden, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker dienaangaande en overigens zelfs tot op heden geen enkel medisch en/of psychologisch attest heeft bijgebracht. Hij toont dan ook niet aan dat hij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat is op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure en een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker gaf lopende zijn interviews overigens nergens aan dat hij door medische klachten niet op volwaardige wijze kon deelnemen aan de interviews en uit de schriftelijke neerslag van de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal blijkt dat deze op normale wijze zijn geschied. Indien verzoeker het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zoals hij zelf aangeeft kort is, al staand had willen afleggen, dan had hij daarom ook kunnen verzoeken.

2.3.10. Dat met zijn overigens niet-gestaafde medische problemen door de verwerende partij geen rekening is gehouden, gaat dan weer uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt dienaangaande voor recht als volgt gesteld:

“Ten vierde dient het CGVS nog op te merken, met betrekking tot de problemen met uw rug en de behandeling die u in België daarvoor wil verkrijgen, dat uw verklaringen hierover niet wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Er dient te worden geconcludeerd dat uw medische motieven geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2.3.11. Vervolgens gaat verzoeker in op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties, op grond waarvan, zo blijkt uit de lezing van het administratief dossier, terecht tot de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas wordt besloten.

2.3.12. In dit verband ontkent verzoeker ten eerste dat hem tegenstrijdige verklaringen kunnen worden verweten met betrekking tot de ontvoering en afpersing waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest.

Dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken “kort” is, kan, in zoverre dit nog enigszins zou kunnen verklaren waarom verzoeker aldaar bepaalde, niet-essentiële feiten onvermeld zou hebben gelaten, geenszins een verklaring bieden voor het gegeven dat hij aldaar verklaringen aflegde die met zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal manifest in strijd zijn. Verzoeker gaf in de vragenlijst duidelijk aan dat hij door “een dorpsgenoot” werd meegenomen naar een verlaten gebouw op “11 juli 2021” (administratief dossier, vragenlijst, vraag nr. 5). Bij het commissariaat-generaal gaf hij daarentegen aan dat hij “(ergens) in de maand juni” ontvoerd werd door “vier mannen”, die hij nog nooit had gezien en waarvan hij vermoedt dat het mensen zijn van de “huidige regering”, “politie” of “zelfs de Staatsveiligheid” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-15).

Verzoeker herhaalt en bevestigt zijn verklaringen van bij het commissariaat-generaal dat hij de exacte data niet kent, doch hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze versie van de feiten en verzoekers voormelde, duidelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het tijdstip van de vermeende ontvoering. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, kan hem hieromtrent dus wel een tegenstrijdigheid worden verweten, die overigens pertinent en draagkrachtig is, en verzoeker maakt voorts geenszins hard, zoals hij beoogt te beweren, dat het “ook gewoon een materiële vergissing/misslag kan zijn”. Ten andere werd het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem voorgelezen, gaf hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aan dat hij geen opmerkingen had bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bracht hij geen correcties aan in zijn verklaringen aldaar. Ook op

de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal bracht verzoeker, ofschoon daartoe in de mogelijkheid gesteld, geen correcties aan.

Verder is de tegenstrijdigheid omtrent de identiteit van zijn ontvoerders duidelijk. Het klopt dat verzoeker op geen enkel moment gezegd heeft dat hij wist wie hem ontvoerd had. Dat hij enkel weet dat het om mensen van zijn dorp gaat die aan de macht zijn, zoals hij in het verzoekschrift oppert, strookt dan weer niet met zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat hij aangaf dat hij vermoedt dat het mensen konden zijn van de huidige regering, politie of Staatsveiligheid, en hij daarbij aangaf dat het gaat om mensen die hij nog nooit had gezien. Overigens gaf hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aan dat hij ontvoerd werd door een dorpsgenoot, dus één persoon, zonder dat hij daarbij gewag maakte dat het gaat om een dorpsgenoot *“die aan de macht is”*. Dat het gebruik van de meervoudsvorm *“hun”* (*“ik moest toen mijn grond op hun naam registreren”*) bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aantoonde dat hij door meer dan één persoon werd ontvoerd, kan niet *ipso facto* worden gevolgd. Nog los hiervan blijkt een duidelijke discrepantie tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over wie hem ontvoerd zou hebben, zijnde, net als het tijdstip van de ontvoering waaromtrent eveneens tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen zijn afgelegd, een kernaspect uit zijn relaas. Bovendien was verzoeker ook inconsistent in zijn verklaringen over wat hij precies moest doen van zijn ontvoerders. Zo verklaarde hij eerst dat hij zijn grond op *“hun”* naam, een specifieke naam, moest registreren en gaf hij later aan dat hij zijn gronden moest schenken aan de Staat. Deze tegenstrijdigheid is pertinent, draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, wordt deze door de Raad overgenomen.

2.3.13. Daarnaast legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn profiel als aanhanger van de partij Nationale Beweging, de reden van zijn vertrek uit Georgië. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij beschuldigd werd te stemmen op de oppositiepartij maar dat hij dit niet gedaan heeft (administratief dossier, vragenlijst, vraag 5), terwijl hij bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat hij een aanhanger, sympathisant, is van de Nationale Beweging, dat hij in 2018 toezichthouder was bij de verkiezingen en ook voor die partij stemde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat hij, zoals hij tijdens zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal afgaf en herhaalt in zijn verzoekschrift, enkel bij de verkiezingen in 2018, toen hij optrad als toezichthouder, niet op de partij Nationale Beweging stemde, net omdat hij toen toezichthouder was, kan niet worden aangenomen als verklaring voor het uitdrukkelijk vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet op de partij gestemd heeft terwijl hij bij het commissariaat-generaal aangaf wel op deze partij te stemmen. Evenmin kan verzoeker zich beroepen op het betoog in het verzoekschrift, onder verwijzing naar stuk 3, zijnde een *Wikipedia*-pagina over Micheil Saakasvili, dat de Nationale Beweging niet steeds een oppositiepartij is geweest, dat de partij in 2008 de president leverde en slechts in 2012 de parlementsverkiezingen verloor. Verzoekers gezegden waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en dergelijke, afwijkende verklaringen over de beweerde reden voor vervolging en vertrek uit het land van herkomst, halen, zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalt, het asielrelaas nog verder onderuit.

2.3.14. Verder vermeldde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een ander kernelement van zijn relaas, meer bepaald dat de politie verantwoordelijk of medeverantwoordelijk zou zijn voor zijn problemen, zoals hij meermaals aangaf bij het commissariaat-generaal, geenszins. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, gaf verzoeker aan dat hij dit wel had verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ook in zijn verzoekschrift hamert hij er verder op dat hij toen wel degelijk melding heeft gemaakt van zijn problemen met de politie, aangezien hij toen tot twee keer toe gezegd heeft dat hij het risico liep gearresteerd te worden en dat de omissie van verdere details niet aan hem kan worden tegengeworpen, gelet op het feit dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn, kan de voormelde, frappante omissie in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als dat de politie (mede)verantwoordelijk is voor zijn problemen, hierin niet zou hebben vermeld. Aldus blijft de kennelijke discrepantie in zijn verklaringen omtrent dit gegeven onverminderd overeind.

2.3.15. De voormelde vaststellingen hebben stuk voor stuk betrekking op de kernelementen in verzoekers voorgehouden asielrelaas en volstaan, dit in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, ruimschoots om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.

2.3.16. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker bij terugkeer opnieuw in de problemen zal komen en geen beroep kan doen op bescherming van de Georgische autoriteiten, is niet dienstig daar de vervolgingsfeiten, waarvoor hij beweert bescherming nodig te hebben, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Enige bescherming desbetreffend is derhalve niet aan de orde.

2.3.17. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent, waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.18. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.19. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.20. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.21. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.22. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in

werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.23. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.24. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.25. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.3.26. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS